

bpost

PB-PP | B-35036
BELGIE(N) - BELGIQUE

Afgiftekantoor 9450 Haaltert

Daens vandaag

Priester Daensfonds vzw

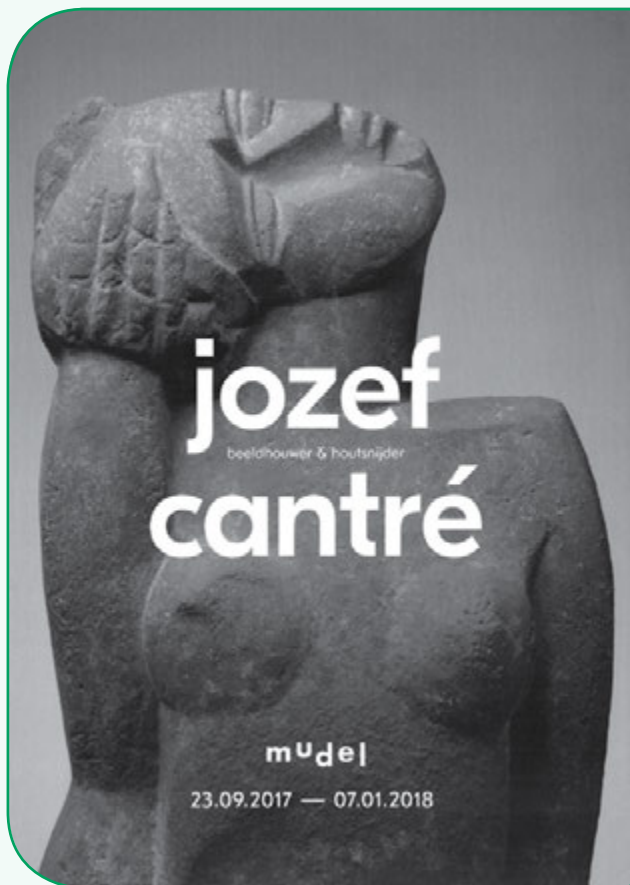

P.8

“Het was er de elites uit alle oorlogsvoerende partijen trouwens onverdeeld om te doen om ‘en passant’ de emancipatie van de kleine man en de kleine volkeren terug te draaien.”

Opinieblad voor een warme samenleving

Tijdschrift van het Priester Daensfonds ■ 41ste jaargang nr. 4 - 2017 ■ Driemaandelijks tijdschrift
Toelatingsnummer 3775 ■ Erkenningsnummer P4A8022 ■ Afgiftekantoor: 9450 Haaltert
Verantwoordelijke uitgever: Vicky De Wolf, Middelkouter 68, 9450 Haaltert

LICHT IN DE DONKERSTE DAGEN: BEZOEK DE TENTOONSTELLING

Jozef Cantré

Nog tot en met zondag 7 januari 2018 loopt
in het Mudel (Museum van Deinze en de
Leiestreek) de tentoonstelling met en rond
werken van beeldhouwer en houtsnijder
Jozef Cantré.

De openingsuren
van dinsdag tot vrijdag:
van 14u tot 17u30;
op zaterdag en zondag
van 10u tot 12u en van 14u tot 17 u.

Mudel
L. Matthyslaan 3-5, Deinze,
www.mudel.be

Een tweede lichtpuntje is... de hernieuwing van uw lidmaatschap

Dit is het vierde en laatste nummer van jaargang 2017 van 'Daens Vandaag'.
De donkerste dagen zijn een uitnodiging om nu al vooruit te kijken en uw
leden- (Priester Daensfonds vzw) en abonnementsbijdrage (Daens Vandaag),
alles samen aan **15,00 euro** voor een vol jaar 2018 over te schrijven op volgend
rekeningnummer: **BE40 7370 2745 3063** (Priester Daensfonds vzw, Aalst).

Een hoger bedrag overschrijven is een aanrader.

Daens vandaag

Beste 'Daens Vandaag'-lezer,

Overall ter wereld zijn vrouwen vandaag nog steeds het slachtoffer van tal van vormen van discriminatie en ongelijkheid, in hun beroepsleven en op familiaal, sociaal, burgerlijk of politiek niveau. In sommige landen hebben vrouwen volgens de wet niet dezelfde rechten als mannen. In andere landen schort er iets aan de eerbiediging van hun rechten. Vrouwen zijn ook de eerste slachtoffers van verschillende strafbare feiten zoals huiselijk of seksueel geweld, gedwongen huwelijken of huwelijken met veel te jonge meisjes, mensenhandel, uitbuiting of slavernij, gedwongen prostitutie, genitale verminking en gedwongen abortus. Vele vrouwenactivisten hebben in 't verleden gevochten én vechten nu nog voor deze rechten. In vele landen is het leven van deze activisten niet veilig en hebben ze te maken met bedreigingen en geweld. De autoriteiten negeren of nemen de bedreigingen tegen deze vrouwen niet ernstig.

Zaterdag 11/11 vierden we niet alleen wapenstilstand, kwam Sint-Maarten (patroonheilige van Aalst) langs bij vele huisgezinnen in onze stad maar was het ook 'Nationale Vrouwendag'.

Het was de Duitse socialistische activiste Clara Zetkin die, in 1910, het idee lanceerde om een 'internationale vrouwendag' te organiseren. In 1977 stelde de algemene vergadering van de VN voor om van 8 maart (toen kwamen voor het eerst Russische vrouwen op straat in Sint-Petersburg. en het begin van de revolutie die leidde tot het ontslag van tsaar Nicholas II) internationale vrouwendag te maken. Zo werd de vrouwendag ook in het westen een traditie.

Dat "Vrouwendag" in België op 11 november wordt gevierd, hebben we te danken aan de Franse feministe Simone de Beauvoir. Enkele leden van het Vrouwenoverlegcomité wilden ook in België een vrouwendag organiseren en vroegen Simone De Beauvoir als gastspreker, helaas was zij enkel nog vrij op 11 november.

Ook in Aalst leefde er eind 19de eeuw zo'n vrouwenactiviste. Haar naam was Anna Maria Louisa Mayart. Zij huwde in 1876 met Pieter Daens (broer van Adolf Daens). Zij was de sterke vrouw achter deze 2 historische figuren. In een periode van grote sociale onrechtvaardigheid en achteruitstelling van de gewone werkmens in Aalst en geheel Vlaanderen was Anna Mayart zelf sterk sociaal bewogen. In 1898 werd zij de eerste voorzitter van het daensistisch ziekenfonds voor vrouwen. In 1927 wordt zij zelfs verkozen tot opvolger in de Aalsterse gemeenteraad. In 1932 stond zij op de 9de, weliswaar niet verkiesbare plaats. En dat allemaal in een periode dat het stemrecht voor vrouwen nog niet eens bestond.

Het is beschamend te moeten constateren dat Vlaanderen één van de slechtste leerlingen is als het gaat over vrouwendiscriminatie op de arbeids- en huizenmarkt.

Er is dus nog heel wat werk aan de winkel!! En dat is waarom, vandaag, in de 21ste eeuw, het Priester Daensfonds nog altijd zijn reden van bestaan heeft.

Vicky De Wolf
voorzitter

DE ONMACHT VAN DE POLITIEKE KLASSE

JOHAN VELGHE, TOESPRAAK 1 NOVEMBER 2017 AAN FAMILIEGRAF DAENS

***Adolf en Pieter Daens waren politici
en toch kozen ze de kant van de kleine man.***

***Adolf en Pieter Daens waren politici
en toch werden ze daar niet rijk van.***

***Adolf en Pieter Daens waren politici
en toch waren ze in hart en nieren democraten.***

***Adolf en Pieter Daens toonden dat het politieke bedrijf
ook met nobele motieven gevoerd kan worden.***

Over minder dan een jaar worden gemeenteraadsverkiezingen gehouden.

Laat ons hopen dat er vele Daensen opstaan.

Dames en heren welkom op dit bezinningsmoment. Inzonderheid dames en heren politici, wees gerust, u wordt hier niet persoonlijk geviséerd.

Uw aanwezigheid wordt gewaardeerd, want het doet u herinneren aan de essentie van het politieke bedrijf, zoals de gebroeders Daens ons voorhielden: ten dienste staan van allen, inzonderheid van zij die het niet op eigen kracht kunnen halen.

Op deze plek, deze 'lieu de mémoire' van de Vlaamse sociale emancipatiestrijd, werden de gebroeders Daens al op eerdere bezinningsmomenten belicht als dissidenten die uitbraken uit vastgeroeste en onrechtvaardige structuren en als voorvechters van de bescherming van de meest kwetsbaren.

Met het vooruitzicht op de nakende verkiezingen in 2018 en 2019, is het aangewezen

te herinneren aan Adolf en Pieter Daens als politici die duidelijke keuzes maakten.

Zij, de tijdgenoten van Daens, die keuzes maakten voor het eigen- en korte gewin liggen daar, even verderop, in hun meestal vervallen praalgraven. Zij zijn dood, begraven en vergeten.

Hier staan we bij een grafmonument dat naar het leven verwijst, dat staat voor krachtige principes, dat de hoop op de betere toekomst uitdraagt.

Dames en heren politici hier aanwezig. Geen twijfel over uw persoonlijke nobele motieven, maar de realiteit dwingt te stellen dat de onmacht van de volledige politieke klasse zichtbaar is.

De onmacht om de koers van de zwaar te renoveren welvaartsstaat fundamenteel van koers te doen wijzigen in de richting van meer samenleving voor allen.

De gebroeders Daens maakten de keuze en paken uit met een partijprogramma én met actie in het parlement en daarbuiten, alles geïnspireerd door de bundeling van democratie, solidariteit, rechtvaardigheid, gelijkwaardigheid en identiteitsemancipatie. Zij hoorden bij de toenmalige minderheid van armoedebestrijders. Zij ijverden voor een duurzame stijging van de laagste inkomens. Zij ijverden voor werkzekerheid en bestaanszekerheid voor zieken en ouderen.

We zijn honderd en meer jaren later.

Armoede, - tien procent in Vlaanderen, 18 procent in Wallonië, 30 procent in Brussel - onze Vlaamse hoofdstad - is hardnekkiger dan ooit aanwezig, gewoonweg omdat mensen te weinig geld hebben.

***Te weinig geld om
naar de dokter te gaan.***

***Te weinig geld om
de schoolrekeningen te betalen.***

***Te weinig geld om
de verwarming aan te zetten.***

Wat Daens, Adolf en Pieter, vooropzetten om armoede te bestrijden, vormen nog altijd de probate actiepunten:

- *de laagste inkomens (leeflonen, ziekte- en invalidenuitkeringen, pensioenen, de verloning van flexi- en andere onzekere deeltijdse jobs, het minimumloon), die laagste inkomens moeten stijgen.*

Daar zijn vele beleidsinstrumenten voor, maar de tewerkstellingsgroei is niet ten goede gekomen aan mensen in armoede.

Het onderwijs is geen springplank geworden, maar nog te vaak een waterval. De hervormde kinderbijslag helpt de gezinnen in de grootste armoede niet vooruit, besparingen in de sociale zekerheid treffen wel degelijk die mensen die ervan afhankelijk zijn, kinderopvang is gewoonweg niet betaalbaar voor mensen in armoede.

Het falend armoedebeleid is niet toe te schrijven aan één enkele minister of staatssecretaris, niet aan één enkele politieke formatie. Hier toont zich de onmacht van de volledige politieke klasse.

Het woonbeleid is volgens docent sociaal werk en sociaal beleid Wim Van Lancker van de KU-Leuven en de Universiteit Antwerpen, hiervan een trieste illustratie.

Ons woonbeleid holt de feiten achterna. Zelfs de Nationale Bank concludeerde recent dat het woonbeleid eigenaars, makelaars en banken favoriseert, maar de prijzen opdrijft voor wie achterblijft op de huurmarkt.

Om mensen uit de armoede te helpen zijn betaalbare huurwoningen van goede kwaliteit van cruciaal belang.

Dames en heren. Deze namiddag wordt op deze begraafplaats, zoals op 70 andere kerkhoven in Vlaanderen, poëzie, zang, rockmuziek uitgevoerd. Kerkhof-Reveil is de naam van dit evenement.

De doden worden hiermee uit hun isolement gehaald. Ze zijn immers meer waard dan een paar euro kostende chrysanten éénmaal per jaar. Het moet het praten met en over de overledenen, praten over afscheid en verdriet, mogelijk maken.

Als je het mij vraagt, het is een schitterend initiatief.

Het Priester Daensfonds organiseert al vele jaren deze ochtendlijke bezinning aan het Daens-familiegraf. Het is een kerkhof-reveil. Niet een van afscheid en verdriet, maar om actualiteit en hoop. Onze bijeenkomst is een appèl met een verwijzing naar:

- *het belang van democratie - denk aan Catalonië en het stinkend angstzweet van de EU en vaderlandse beleidsvoerders.*
- *het belang van solidariteit - denk aan de meest kwetsbaren.*
- *het belang van rechtvaardigheid, - mensen primeren boven multinationals. 35 jaar al laat het Bende van Nijveldossier al een justitieel slijmspoor na. De slachtoffers en de samenleving verdienen beter.*
- *het belang van gelijkwaardigheid, - vrouwen verdienen gemiddeld 20 % minder dan mannen.*
- *het belang van identiteitsbeleving, - niet alleen in Spanje, ook in dit land primeren moedwillige structuren.*

Dames en heren, de gebroeders Daens voerden geen gevecht tegen windmolens, wel tegen hardnekkige tegenstanders van het algemeen belang.

Mag ik de heren en dames politici oproepen de wapens steviger dan voorheen op te nemen ter verdediging van de daensistische krachtlijnen.

Dat is niet meer noch minder dan pure Vlaamse emancipatie en identiteit.

BEZINNINGSMOMENT AAN FAMILIEGRAF DAENS

VREDESDUIVEN VOOR RECHTVAARDIGHEID

Het is een fraaie traditie om op Allerheiligen Adolf en Pieter Daens te ontmoeten en een groet te brengen aan de overleden voorzitters van het zestigjarige Priester Daensfonds: Luc Delafortrie, Frans De Neve en Herman Slagmulder. Het werd een intergenerationeel treffen aan het Daens familiegraf. Pieter Stevens reikte bezinning aan over de reële betekenis van vrede, terwijl Joost Vandommele terugblikte op de lotgevallen achter de IJzer van zijn grootvader en vragen stelde over het militaristisch invullen van de herdenkingen naar aanleiding van 100 jaar 'Groote Oorlog'. Zijn toespraak treft u hierna aan. De armoedecijfers en de nieuwshype rond de Bende van Nijvel greep Johan Velghe aan om de onmacht van de politieke klasse aan te wijzen. Deze toespraak is als opiniebijdrage opgenomen in dit eigenste nummer. Voorzitter Vicky De Wolf zorgde voor een krachtig zinnebeeld: het loslaten van vredesduiven. Wiekend over het graf en de Aalsterse begraafplaats wezen de duiven de kern van samenlevingsopbouw aan: vrede én rechtvaardigheid.

Toespraak, 1 november 2017, Joost Vandommele

Het minste wat je van de activiteiten rond de 'centenaire' van de Eerste Wereldoorlog kan zeggen is de quasi afwezigheid van het anti-militarisme. Het is alsof deze beweging nooit bestaan heeft. Nochtans vond ze precies 100 jaar geleden haar oorsprong als reactie op de zinloze slachtpartijen genre Verdun, de Somme, derde slag om Ieper enz. o.m. in het Franse leger waar 554 doodstraffen werden uitgesproken. Ik spreek dan nog niet over het anti-oorlogselement als drijfveer voor de Oktoberrevolutie... Alle grote herdenkingen worden dezer dagen bijna louter militair gevierd o.m. in aanwezigheid van vertegenwoordigers van koningshuizen die destijds de oorlog belichaamden. Duitsers waren er nauwelijks te bespeuren... Het pacifisme werd louter cosmetisch gebruikt, daar waar het goed uitkomt. Steevast interviewt men natuurlijk ook één of andere Britse nazaat-van-dienst die uitlegt dat hun voorouders vochten voor vrijheid en democratie nog steeds niet wetende dat álle Duitse soldaten stemrecht hadden, daar waar 40 % van de Britse soldaten geen stemrecht had. Bovendien was de Duitse sociale zekerheid toen veruit de meest geavanceerde... Welk zinnig mens kan geloven dat de Britten vochten voor 'poor little Belgium' i.p.v. voor het afhouden van een krachtige economische mededinging of de verovering van de olievelden in het Midden-Oosten? Toch blijven de clichés van Wellington House, het Britse propagandabureau nog steeds

overeind. En het Belgische officiële discours hangt er nog steeds zijn wagonnetje aan vast. Dat Britse, Duitse en andere imperialismen oneindig meer op mekaar geleken dan ze verschilden, wordt nog steeds niet geloofd. Het was er de elites uit alle oorlogsvoerende partijen onverdeeld om te doen om 'en passant' de emancipatie van de kleine man en de kleine volkeren terug te draaien. Men zou nazaten van het kanonnenvoer uit beide kampen moeten samenbrengen om de zinloosheid van het conflict en de manier waarop het gevoerd werd, te herdenken... Ik wil mijn betoog kleuren met de woorden van mijn grootvader, Jozef Pieter Fideel Vandommele, onderwijzer-brancardier in het Tweede leger bij de genie troepen. Hij gaf een frontblaadje uit, organiseerde vliegtochten en was een subtopper in de geheime Frontbeweging, direct onder de Aalstenaar dr. Gravez. Zijn verslag van een toevallige ontmoeting met koning Albert precies 100 jaar terug in de uiterst strenge winter 1917-18 (brancardier Piet moest in die tijd 's nachts de schildwachten inspecteren of ze nog niet doodgevroren waren), geeft precies de toon aan die ik vandaag zo mis. Hij ligt op dat moment in Oeren in een kleine 'abri' waar ze zich qua verwarming moeten behelpen met wat gesprokkeld hout i.p.v. het voorziene kolenrantsoen.

In ons kotje stond ook zo één van die kleine duivelkens gemaakt van een niet ontplofte bom van de Fritzen. Om 't gekapte hout te laten drogen hadden we de stukken opgestapeld tussen de wand en de stoofbuis. 't Stoofke stond roodgloeiend toen opeens het barakske volstond met generaals van de staf met onze kapitein en sergeant-fourrier. Ik sloeg aan, min of meer onbeholpen door 't feit dat men ons, brancardiers, soldaten van 2de klas dit nergens had geleerd. Toen bemerkte ik de koning in uniform van generaal te midden die regen van sterren. De koning sprak me aan in 't Vlaams met een Duitse tongval en met een blik op de brandende kachel en 't opgestapelde hout daarachter, zei hij iets van *"t is hier goed warm, 't mag wel in zo'n strenge kou"*. Ik trek mijn stoute schoenen aan en zei *'Ja, Sire, maar gelijk ge 't ziet worden hier geen kolen van de compagnie gestookt, maar we trekken ons plan en we stoken toch!'* (door de bevoorradingsdienst van 't leger, de fameuze Intendance moest in het winterseizoen 1 kg steenkool per man en per dag beschikbaar gesteld worden) Ik vervolgde: *'Ik ben 2 jaar in de compagnie en nooit werd er ons één kg. kolen geschonken!'* Grote ontsteltenis volgde op die woorden. Er ontstond beroering en er werden verontschuldiging gesproken verwijzend naar kolen voor de keuken. De waarheid is, dat de kolen, behalve voor de keuken, dienden voor het verwarmen van de mess en 't logies van de officieren en de rest ging naar het lief en de mooie meidekens achter het front. 't Zelfde gebeurde met de mooiste stukken vlees, de koffie, suiker, vet enz. Ik hoorde iets zeggen in 't Frans dat de barakken moesten verwarmd worden en inderdaad, 's anderendaags waren er kolen beschikbaar!

'Mag ik nog iets zeggen, Sire' hoorde ik mezelf zeggen en de kop van onze Waalse kapitein sloeg rood uit. Na de toestemming van Sire begon ik mijn verbittering uit te spuwen over de toestanden in het leger en in de kompanie. We zijn in totaal met 117 man, waaronder 13 Walen. De officieren zijn Walen, de dokter is een Waal, alles geschiedt hier in een vreemde taal die de 100 Vlamingen niet verstaan. We worden bevolen, gestraft en de dood ingezonden in een vreemde taal. Ik sprak zo verder over straffen, over krijgsraden enz. Toen ik uitgesproken was zei de koning: *'We zullen dat onderzoeken, er komt verandering'*. Tot verstomming en misschien tot verontwaardiging van zijn gevolg reikte hij mij de hand. Vanaf de volgende dag kregen we kolen en nog dit geschenk voor mij: ik moest bij de kapitein komen, deze kafferde me uit en strafte me met 8 dagen gevang (politiekamer) omdat ik dingen aangeklaagd had en dit niet gedaan had 'par la voie hiérarchique', volgens het militaire reglement. Hij schold me uit voor rotte vis, voor oproerkraai en verspreider van geheime druksels en vlugschriften. Hij beweerde dat ik meer te zeggen had en rapper gehoorzaamd werd door de soldaten zelf dan hijzelf. Ik verweerde me koppig in mijn beste Normaalschoolfrans en moest bij generaal Drubbel op rapport komen. Deze (franstalige) Antwerpenaar, bevelhebber van de 2de legerafdeling ondervroeg me. Het kwam tot een hoogoplopende woordenwisseling en 't besluit was: *'ge zijt een gevaar voor 't leger, ge zijt de schuld dat de frontsoldaten morren en betogen, ge ondermijnt de legermoraal en predikt opstand'* en dreigend in het Frans snauwde hij: *'Vous êtes un sale individu, je vous trouverai!'* Ik kon gaan, ik werd onder bewaking overgeplaatst naar 't veldhospitaal der 2de legerafdeling. Ik kreeg een Brussels korporaal als bewaker. Ik had tot de koning gesproken!

In maart 1918 richt de regering een officiële klachtencommissie op: Vandommele krijgt zes dagen kamerarrest louter omdat hij het adres van deze officiële controlecommissie gevraagd had. Hij deed dit nadat hij geweigerd had een tekst te vertalen, omdat hij vond dat dit het werk van de voorgeschreven officier-vertaler was. Hij werd terecht gestraft, vond minister van oorlog De Ceuninck, voor deze 'poging tot intimidatie'. De gestrafte stond overigens bekend als een 'déplorable esprit' (een droeve geest), liet de excellentie aan zijn collega Helleputte weten. Zo had Vandommele kort ervoor vier dagen arrest gekregen omdat hij (weeral) zonder verlof naar de mis getrokken was. Vandommele eindigt zijn verweerschrift in **'Ons Vaderland'** als volgt:

'Daaraan ziet ge wat men te verwachten heeft van commissies samengesteld uit vijanden van het Vlaamsche volk: ten minste doen wat men voor de zwartjes uit Congo doet... ze drillen in hun taal... dus Vlaamsche regimenten of nog liever: geen regimenten... geen leger... want het leger is de school van alle ondeugden... Domheid, onrechtvaardigheid, bekrompenheid, diefstal, dit alles spant er de kroon. Gelukkig landen waar de heeren Militaristen in den hoek staan! Ongelukkig waar ze alles te zeggen hebben zoals nu, bij ons. Ik wil eindigen met de bewering dat geene soldaten zoo achteruit gesteld worden als de Vlaamsche. Het feit is bewezen dat ze met 95 op 100 in 't onmiddellijke doodsgevaar stonden... aan 't zakskens vullen op de voorposten, in de aanvallen, op de kerkhoven, in de hospitalen... Schier geen en vond men in de gemakkelijke postjes van den achteruitdienst. In de munitiefabrieken, bureelen, stapelplaatsen enz.

Ons bloed mocht vloeien... 't was Vlaamsch bloed en dus zoo kostelijk niet als dit van Franskiljons en Walen. Dooden van den IJzer! Gestraften uit de Boetkompanies! Boetelingen uit de kerkers van Fresnes en de houthakkers-kompanies van Coulonche, spreek als ik lieg!'

◀
Pieter Stevens

Vredesloop & -tocht

Herfstig weer, het was het minste wat te zeggen viel over de zevende editie van de Priester Daens Vredesloop georganiseerd door Atletiekclub Land van Aalst (Alva) en de partners, waaronder het Priester Daensfonds, en de tweede Vredeswandeltochten met wandelclub De Kadees als gangmaker. Zowat alles wat de hemel bieden kan tijdens een 'kermis in de hel' viel de deelnemers te beurt: verblindende zonneschijn, druilregen, gietende regen, hagel, wind en luwte. Het resultaat van dit alles liet zich merken in het aantal deelnemers.

Ochtendlijke buien weerhielden de echte wandelaars niet om tochten van 6, 12 of 18 km aan te vatten. De kortste wandeling in het aanbod was een stadswandeling met een streepje Osbroek- en stadsparkgroen dat zich onder het felle licht op z'n mooist toonde.

De inschrijvingszaal in het Sint-Maartensinstituut aan de Aalsterse Vrijheidsstraat vulde zich bij aanvang eerder met bergen belegde broodjes dan met hongerigen. Het liet zich van bij aanvang raden dat de cascade aan regenbuien in de hoge verwachtingen qua deelnemersaantallen aan het inhakken was. Wie volhardde kreeg opeenvolgende regenbogen als beloning.

The Last Post schalde door de lege Aalsterse straten, de djembés roffelden aanmoedigend op de Grote Markt. De lopers, jong en wat steviger uit de kluiten gewassen, lieten zich niet afschrikken.

Wie heeft er ooit beweerd dat werken aan Vrede een fluitje van een cent is. Een en ander dient getrotseerd te worden. Wie zondag 12 november wandelde of liep voor Vrede werd het meteen en aan den lijve voelbaar, duidelijk gemaakt. Er werden voldoende regendansen opgevoerd om verzekerd te zijn van een droge editie in 2018.

■ IN MEMORIAM ■

REIN DOUSSY OVERLEDEN

Op 21 maart jl. overleed in Gent de 90-jarige Rein (officieel Reinhilde) Doussy. Via het Priester Daensfonds leerde ik haar een goeie tien jaar terug kennen. Rein was op 21 september 1926 geboren in Terneuzen als jongste van dr. Gust. Doussy, die er als activistische veroordeelde in ballingschap leefde. Heel haar leven heeft Rein de nagedachtenis aan haar vader en haar oudere broer Wilfried, die als één der eerste Gentenaars omkwam in het concentratiekamp van Neuengamme, in eer gehouden.

GUSTAAF DOUSSY, STUDENTENLEIDER, DAENSIST, ACTIVIST EN VERZETSMAN

Gustaaf Doussy was op 5 januari 1881 in Kortrijk geboren. In het Sint Amandscollege, waar men in 1896-'97 het zingen van De Vlaamsche leeuw had verboden en de Vlaamse preken had afgeschaft, was hij medestichter van een clandestiene Vlaamsche Bond. Gustaaf studeerde vanaf 1900 geneeskunde in Leuven. Later zou hij zich specialiseren in huidziekten en 'vrouwenziekten' in Parijs en Rotterdam. In Leuven was hij actief in het Vlaamsch

Verbond, schreef voor Ons Leven onder de schuilnamen van Gwijde-Gouwellooze, Sporenslag en Zoeti. Hij was voorzitter van de Westvlaamse gilde (1902) en preses van Moeder Kortrijkse (1904-1905). Hij was ook lid van de Sociale studiekering en de Sprekersbond, die sociale en Vlaamse actie met elkaar verbond. In 1902 verdedigde Doussy op het Studentencongres het wetsvoorstel Coremans voor de vernederlandsing van het vrij middelbaar

onderwijs en bekritiseerde in De Vlaamsche Wacht (1907) de bisschoppen en katholieke politici die het voorstel tegenwerkten. Hij had in het bijzonder kritiek op kardinaal Mercier die in september 1906 namens de Belgische bisschoppen in hun 'instructions collectives' het Nederlands ongeschikt verklaard had voor geestelijke ontwikkeling. In 1908 zal diezelfde Mercier stellen: 'une université flamande? Jamais'. Het Nederlands is immers geen wereldtaal en de Vlamingen hebben er alle belang bij in de Franse cultuur op te gaan. In maart 1907 was Doussy al lid geworden van de officieuze zgn. tweede Hogeschoolcommissie die de tegenstellingen tussen het zgn. stelsel Mac Leod en het radicalere voorstel De Raet inzake de vernederlandsing van de Gentse rijks-

universiteit moest onderzoeken. In april 1909 koos men onomwonden voor De Raet waarna de massale propaganda over het Vlaamse land kon beginnen (o.m. met een petitie met meer dan 100.000 handtekeningen). Intussen was Doussy in contact gekomen met de Deerlijkse Daensist Remi Vanderschelden (1879-1964). Die was vanaf circa 1898 actief in de daensistische beweging en werd tussen 1912 en 1914 algemeen sekretaris van de Vlaamsch-Christene Volkspartij, een (Vlaamse radicalere variant van de daensistische partij) die in 1897 door Hector Plancquaert was gesticht. Tussen 1910 en 1914 trad Doussy naar voren als daensistisch militant. Hij werd voorzitter van de Kortrijkse Christene Volkspartij en richtte, samen met Remi Vanderschelden, in november 1913 een daensistisch ziekenfonds Helpt Elkander op. Dit bleef bestaan tot 1971, maar kwam pas na de Eerste Wereldoorlog tot volle ontplooiing. Voor de parlamentsverkiezingen van 1912 verspreidde Doussy in het Kortrijkse een folder waarin hij de kiezers aanspoorde om te stemmen voor een kandidaat die de vervlaamsing van de Gentse universiteit steunde o.m. de Menense socialist August (Slunse) Debunne. Door Vanderschelden kreeg Doussy zitting in het zgn. middencomitee van de Vlaamsch-Christene Volkspartij. Meteen groeide zijn invloed en gezag ook buiten het Kortrijkse. Sedert maart 1913 was de radicale Hector Plancquaert de sterke man in de partij geworden. Doussy en met hem de Jong-Daensisten schaarden zich enthousiast en hoopvol achter hem en wilden hem tot elke prijs in 1914 in het Parlement hebben. Om Plancquaert een reële kans te geven, stelde Doussy voor Plancquaert op de Aalsterse lijst te plaatsen,

‘Een der bijzonderste redenen voor mijn optreden te Gent met onze Vlaamsche Volkspartij is de Strijd voor de Rechten van onzen Stam en namelijk voor ons Recht op de Vervlaamsching der Gentsche Hoogeschool, zooals het door onze Hoogeschool-Commissie voorgesteld werd’.

onmiddellijk na Pieter Daens. Zo moest Albert Van den Bruele, de schoonzoon van Pieter Daens en in 1912 de tweede kandidaat, zijn plaats afstaan aan Plancquaert en dit gebeurde zonder moeilijkheden. Toch werd Plancquaert (weeral) niet verkozen, ofschoon de Daensisten met 28% van de stemmen een flinke sprong voorwaarts maakten in Aalst. Doussy was zelf kandidaat geweest de Kamer in het arrondissement Gent bij de parlamentsverkiezingen van 1914. Hij voerde er een lijst Vlaamsche Christene Volkspartij aan. In een interview met het Gentse ANV zei Doussy: *‘Een der bijzonderste redenen voor mijn optreden te Gent met onze Vlaamsche Volkspartij is de Strijd voor de Rechten van onzen Stam en namelijk voor ons Recht op de Vervlaamsching der Gentsche Hoogeschool, zooals het door onze Hoogeschool-Commissie voorgesteld werd’.* De lijst haalde zo’n 4.100 stemmen, meer dan de 2.643 van het pre-nationalistische Vlaamsche Blok in 1912 maar minder dan de 7.000 stemmen die priester Fonteyne in 1904 behaalde... Al in september 1914 begon Doussy in Kortrijk met Volksopbeuring. De flaminganten zagen immers met lede ogen aan hoe het officiële België via het Nationaal

Hulp en Voedingskomiteit sedert 29 oktober o.m. Amerikaanse voedselhulp verdeelde en zo veel feitelijke macht en gezag behield. Naar het voorbeeld van Doussy zou Hippoliet Meert in september 1915 de Duitse overheid vragen om een ‘Vlaamse inrichting’ tegenover de ‘Waalse en Fransgezinde werking’ te plaatsen. Op 26 oktober 1915 dienden Doussy, Hippoliet Meert en Reimond Speleers een verzoek in bij dr. Ecker, hoofd van de Zivilverwaltung in Oost-Vlaanderen, om de afdeling Gent van het Algemeen Nederlandsch Verbond als bijzondere vereniging te erkennen onder de naam Volksopbeuring. In Gent werden een secretariaat en een ‘Middenbestuur’ geïnstalleerd en Kortrijk werd er een afdeling van. In Antwerpen werd pas op 4 maart 1916 de eerste afdeling gesticht, maar van hier uit — onder leiding van secretaris Karel Angermille (1873- 1938) — groeide Volksopbeuring in de loop van 1916 uit tot een wijdvertakte hulporganisatie over heel Vlaanderen. Naast pakketten en literatuur aan krijgsgevangenen en het zgn. kloefkenswerk, werd er gewerkt aan kinderen zuigelingbescherming, volksvoeding en -kleding, financiële hulp, bijstand aan

oorlogsverminkten, oorlogsweduwen en -wezen en ten voordele van door de Duitsers opgeëiste arbeiders. Volksofbeuring had het niet gemakkelijk en werd tegengewerkt door de Franskiljonse initiatieven. Het werd vanuit Nederland gesteund door Leo Meert en Leo Simons. Volksofbeuring leidde een tweede, kleine golf flaminganten (o.m. Meert zelf, Plancquaert en Doussy) naar het activisme. Toch was Doussy aanvankelijk politiek op de vlakte gebleven o.m. bij het opstarten van Jong Vlaanderen in oktober 1914 en het activistische dagblad De Vlaamsche Post in februari 1915. Vooral eind 1915, begin 1916, als de Duitsers gewag maken de heropening van een vernederlandste Gentse universiteit, zal Doussy, die de vervlaamsing als een recht zag, alle manifesten ten gunste van dit initiatief tekenen. In juni 1917 zou er overigens aan de medische faculteit van de zgn. Von Bissinguniversiteit een kraamafdeling worden opgericht. Doussy, die vroeger in Gent een tijdje medewerker was geweest van professor Frans Daels, werd aangezocht om mee te werken. Hij werd aangesteld als docent voor gynaecologie vanaf oktober 1917 en vestigde zich in Gent aan de Oude Houtlei nr 34. Tevens werd hij eind augustus 1917 benoemd tot directeur van de kraamkliniek en de kliniek voor vrouwenziekten. Hij leidde een polikliniek waar zwangere vrouwen zich konden aanmelden om kosteloos en in hun eigen huis bij bevalling geholpen te worden, en tijdelijk ook de kliniek en polikliniek voor venerische ziekten. In februari en juli 1918 was hij lid van een examencommissie die examens voor leraren lichamelijke opvoeding moest afnemen. Dochter Rein Doussy heeft nooit goed begrepen dat in de VRT dramareeks In Vlaamse Velden (2014) het opportunistische hoofdpersonage nl. Philippe

Boesman (gespeeld door Wim Opbrouck) toevallig professor gynaecologie was... Ik vermoed dat ook de schrijvers van de reeks overigens niet goed op de hoogte waren van de werkelijke gang van zaken tijdens WO I in Gent... Doussy was Groot-Nederlander en zag een autonoom Vlaanderen in een unie met Wallonië als tussenstap. Hij was betrokken bij de oprichting van de Raad van Vlaanderen op 4 februari 1917, was lid van de eerste en tweede Raad van Vlaanderen en had zitting in enkele subcommissies o. m. van arbeid en sociale voorzorg. Doussy zou ook met het oorspronkelijke voorstel zijn gekomen om de Raad begin 1918 te laten herverkiezen met provinciale zgn. volksakklamaties die de raad meer representativiteit moesten geven. Uiteindelijk werden 49.578 stemmen uitgebracht in 153 gemeenten. Als op 20 juli Verwaltungschef Alexander Schaible namens de Duitse regering de handen van de Raad van Vlaanderen trekt (de Flamenpolitik wordt meer en meer een sta in de weg voor vrede), spreekt Doussy van een 'lollekensspel'... Op 17 oktober neemt Doussy schriftelijk ontslag uit de Raad, die nu een volledige lege doos is geworden: *'Daar ik de samenstelling van de Commissie van zaakgelastigden — zooals zij nu is — als een politieke misslag aanzie, daar die samenstelling volstrekt niet goedkeuren kan, wil ik mij niet mede verantwoordelijk stellen voor de besluiten door den Raad genomen onder deze opstelling'*. Doussy wilde aanvankelijk niet naar het buitenland vluchten en geloofde dat hij zijn houding zou kunnen verantwoorden op een eerlijk en democratisch proces. Maar vrienden konden hem overtuigen geen grote en nutteloze risico's te lopen. Hij sloot zich aan bij een groepje Gentse studenten die

zich in Turnhout beraadden over hun toekomst en werd 's nachts over de Nederlandse grens gesmokkeld. In Nederland was zijn doktersdiploma evenwel niet geldig. Dus ging hij, zoals vele andere activistische dokters, weer geneeskunde studeren. Het was een studie die normaal over vele jaren liep; maar door hun verworven kennis en ervaring en door hun inzet konden vele ballingen het diploma op minder dan de halve studieduur behalen. Doussy studeerde in Utrecht. Hij woonde er samen met chirurg Emiel Van Bockstaele uit Geraardsbergen, erehoogleraar in Gent en eveneens lid van de Tweede Raad van Vlaanderen. Op 8 mei 1920 werd hij door het Brabants hof van assisen bij verstek veroordeeld tot 15 jaar dwangarbeid. Doussy maakte geen deel uit van de zgn. schoonmoeders van de Vlaamse beweging, veroordeelde activisten (vnl. het blad Vlaanderen), die vanuit Nederland de Vlaamse Beweging (vooral de Frontpartij) bekritiseerden. Volgens dochter Rein had hij wel veel contact met Johan Lefèvre (1881 – 1960), de Gentse socialistisch-flamingantische onderwijzer, die in 1917 de Vlaamsch Socialistische partij had opgericht en in 1919 uit de BWP werd gezet en als onderwijzer geschorst. Ook met Leo Augusteyns (1870 – 1945), die een huidziekte had en zijn patiënt was, had hij contact. Augusteyns was een vooroorlogs liberaal volksvertegenwoordiger en oprichter van een liberale coöperatieve in Antwerpen. Samen met de katholieke Adelfons Henderickx was hij de enige verkozen parlementair geweest, die het activisme steunde. Het gezin Doussy had zich al spoedig in Terneuzen gevestigd waar ook de genoemde Van Bockstaele en de activistische daensist Albert van den Bruele zich vestigden.

De fameuze Bormsverkiezing op 9 december 1928, en de anticiperende clementiewet van 6 december t.o.v. de veroordeelde activisten zorgt ervoor dat de ballingen, waaronder Doussy, terug voet op vaderlandse bodem mogen zetten... Borms' overweldigend verkiezingsresultaat heeft inderdaad het amnestiedebat gedeblokkeerd en de zgn. clementiewet wordt nog in dezelfde maand gestemd en wordt op 19 januari 1929 in het Staatsblad gepubliceerd. Het is een uitdovingswet waarbij de straffen wel vervallen maar de veroordeelden hun burgerrechten niet terugkrijgen. In het najaar 1930 verhuisde het gezin Doussy terug naar Kortrijk. Hij knoopte weer aan bij zijn Daensistisch verleden en werd er een soort 'armendokter'. Intussen stond hij betreffende de Vlaamse beweging met o.m. Boudewijn Maes en Roza de Guchtenaere op het zgn. Godsvredestandpunt tegen de toenemende verrechtsing in. In 1932 begon hij nog een eigen weekblad de Vlaamse Volkseeuw met

▲
Gustaaf Doussy en echtgenote Hyacinthe Slingeneyer

veel nieuws over het Kortrijkse en Moeskroen maar ook over Gent, Antwerpen en Aalst. Bij de gemeenteraadsverkiezingen van oktober en de parlementsverkiezingen van november 1932 kwamen de democratische Vlaams nationalisten op tegen het KVVN onder de naam Vlaamsch-Nationaal Volksverbond. Ze stonden voor 'Vlaanderen's Zelfregeering, voor verdraagzaamheid, voor Godsdienstvrede en Schoolvrede, voor Volkerenvrede, voor de dienstweigeraars vrij, tegen .en oorlog'. Ze kantten zich 'tegen een militaristisch-Antidemokratisch banken Ministerie, tegen het Franco-Belgisch Militair Bloedakkoord; tegen volksuitbuiting, door te hoge belastingen op werkers en middenstanders en landbouwers'. Tenslotte ijverden ze 'voor evenredige vertegenwoordiging in alle Besturen'. Doussy was lijsttrekker. Vanderschelden, die voor het KVVN absoluut onaanvaardbaar was, plaatsvervanger. Hector Plancquaert steunde de lijst moreel. Het werd geen succes met 336 stemmen of 0,47 %. Eind 1933 was het V.N.V. gesticht en in Aalst was het tot een breuk gekomen tussen de Daensist Van Opdenbosch — hierin gesteund door Plancquaert — en het V.N.V. Van Opdenbosch en Plancquaert stichtten zelfs een Vlaamsch-Nationale Demokratische Partij, die anti-V.N.V., anti-fascistisch en anti-militaristisch was en die ze beschouwden

als de erfgenaam van de Vlaamsch-Christene Volkspartij van Plancquaert, Aloïs De Backer en de gebroeders Daens. Ze ijverden o.m. voor algemeen stemrecht en evenredige vertegenwoordiging. Ze namen in mei en juni 1936 deel aan de parlements- en provincieraadsverkiezingen in het arrondissement Aalst, maar hun succes was beperkt en geen van beiden werd verkozen. Doussy kantte zich principieel tegen elk autoritarisme in binnen- en buitenland en zette een VNV-delegatie, die hem toch kwam polsen, aan de deur. In de Vlaamsche Volkseeuw betoogde hij dat het 'zoogezegd leidersgezag (...) eenvoudig gezagsmisbruik en gezagsloochenmg' is, 'een onnatuurlijk zich toeëigenen van een macht'. Het 'loopt uit op anti-solidarisme, en draagt in zich de kiem van volksverscheurdheid'. Doussy moest ook vechten om de Daensistische sociale organisaties in het Kortrijkse uit VNV-handen te houden. In 1936 haalde zijn Volkspartij van Vlaamsch Nationale Demokraten 419 stemmen of 0,57%. De Vlaamsche Volkseeuw zou uiteindelijk verdwijnen in 1936. In 1937 verhuisde het gezin Doussy naar de Bevrijdingslaan in Gent, waar ze in een volkrijke buurt een groot stuk grond hadden gekocht en er een huis bouwde. Gustaaf vestigde er zich als volksdokter. In Gent bouwde Doussy zijn reputatie als anti-fascist verder uit.

WILFRIED DOUSSY KOMT OM IN NEUENGAMME

Wilfried (° 8 december 1922) studeerde aan het Gentse atheneum en was er actief in het Vlaamsgezinde scholierenvereniging Heremanszonen waarvan hij voorzitter werd. Al zeker in december 1940 had hij

zich zonder medeweten van zijn ouders aangesloten bij de KP en meer bepaald bij het verzet, de Patriottische Militie. Volgens Rein knutselde hij radio's ineen waarvoor zij onderdelen moest halen in een

winkel nabij het Gentse stadhuis. Zij moest ook boodschappen op sigarettenblaadjes doorgeven... later zou blijken dat Wilfried betrokken was in een informatienetwerk tussen Londen en Moskou. Op 31 juli 1941 werd hij door de Duitsers opgepakt. De dag voordien was in Ledeberg betoogd voor meer voedsel en tegen de plaatselijke VNV-burgemeester. De Duitsers beweerden dat de 'wanordelijkheden' georganiseerd waren door kommunisten en ze arresteerden vijftig mannen, die op hun zwarte lijst stonden. Enkel onder hen hadden met de kommunistische partij of haar ideologie niets te maken. Ze werden opgesloten in de Gevangenis van de Nieuwe Wandeling in Gent en dan een maand in Breendonk. Op 22 september 1941 werden tweehonderd vijftig politieke gevangenen uit het kamp van Breendonk en het fort van Hoei naar Neuengamme gevoerd. Onder hen zes studenten. Twee waren nog geen twintig jaar en Wilfried Doussy was er één van. Van de weggevoerden hebben maar een vijftigtal de tragedie overleefd. Wilfried stierf in Neuengamme op 14 april 1942. Rein zal later beweren dat Wilfried werd overgedragen door Piet van Rossem jr. die ten huize Doussy 'op kot zat'. Deze zou later met zijn vader Piet van Rossem sr. De nationaal Socialistische beweging voor Vlaanderen oprichten. Hoe dan ook had de familie Doussy had al van in de jaren dertig de naam anti-fascistisch en anti-Duits te zijn en Wilfried stak dit in zijn jeugdige overmoed zijn opvattingen niet onder stoelen of banken. In een wanhopige poging om zijn zoon vrij te krijgen, deed Gustaaf Doussy in augustus 1941 een aanvraag bij de Bormscommissie, die geld gaf aan oud-activisten als schadevergoeding

▲
De gebroeders Pol en Wilfried Doussy

en hun belangen bij de Duitsers verdedigde. Doussy had dat geld steeds geweigerd en de uiterste aanvraagdatum van 1 juni 1941 bewust laten verstrijken. Maar op aandringen van een commissielid, dat hem ervan kon overtuigen dat hij daarmee geen goed deed aan de zaak van Wilfried, aanvaardde hij nu. Hij verklaarde evenwel aan talrijke vooraanstaande personen dat hij geen geld wilde en dat hij de eventuele sommen zou deponeren in een safe van de Bank van de Société Générale in de Phoenixstraat om ze na de oorlog terug te geven aan de Belgische Staat. Hij vroeg ook aan enkele Gentse prominenten om een schriftelijke bevestiging van deze verklaring. Gust Borms, die voorzitter was van de Commissie en die Doussy al kende van tijdens de Eerste Wereldoorlog, deed stappen bij de Duitsers en schreef de familie Doussy over zijn bemiddelingspogingen. Vanaf de zomer 1943 schakelde Gustaaf Doussy zich in bij de Gentse tak van het Geheim Leger, dat specifiek was opgericht om de geallieerden bij te staan na hun landing.

Vooraf tijdens de gevechten om de bevrijding van Gent in september 1944 heeft dr. Doussy gewonde verzetslieden verzorgd. Volgens Rein stond een andere verzetsgroep op het punt het huis Doussy aan te vallen op basis van de gepubliceerde rapporten van de Bormscommissie. Slechts op het laatste nippertje kon men hen overtuigen dat 'het over ene van ons' ging... Toch zou het huis worden besmeurd. Gustaaf had intussen het gedeponeerde geld van de Bormscommissie aan de Belgische staat teruggestort en dit

via een krant bekend gemaakt. Doussy bleef Borms evenwel dankbaar voor de geboden hulp tijdens de oorlog. Toen die in 1946 ter dood veroordeeld werd, diende hij — als verdienstelijk verzetsman — een gratieverzoek in bij de Prins Regent. Maar Borms heeft het niet ondertekend, omdat hij geen gratie wilde van de Belgische Staat. Gustaaf was fel verouderd, bleef zich als volksdokter inzetten en stierf uiteindelijk aan leverkanker op 28 november 1948.

ALOMTEGENWOORDIG

Rein Doussy werd intussen opgeroepen om zoals andere meisjes van haar leeftijd te gaan dienen bij Duitsers en vooraanstaande collaborateurs. Zij kon via contacten echter beginnen in een centrale instelling voor 'ingedraaide' werklieden uit de Gentse textielindustrie aan de Lieven de Winnestraat. Na de oorlog studeerde ze tandheelkunde omdat deze studies een jaar korter en dus goedkoper waren dan die van dokter. Ze werd de eerste vrouwelijke orthodontist van Gent. Zoals gezegd hield ze tot op het laatste de gedachtenis aan haar vader en broer levendig en was ze alomtegenwoordig op allerlei activiteiten. Toen ik in oktober II. een vertelwandeling hield n.a. v. 100 jaar zgn. Von Bissing universiteit, stond ze als 90-jarige de hele tijd recht bij de inleiding en stapte ze zonder problemen het hele parcours af... Op 16 februari jl. belde ik haar

of ik die dag eens mocht langskomen met een vriend die zijn tante en oom verloor in een concentratiekamp... Ze zei dat het niet paste omdat haar schoonmaakster kwam.

Ik kon toen echt niet vermoeden dat deze kranige dame een goeie maand later al zou overlijden. Ik had met Miel Dullaert overigens afgesproken om haar nog eens 'à fond' te interviewen...

■ Joost Vandommele
(met dank aan Frans van Campenhout)

Colofon

Verantwoordelijke uitgever:

Vicky De Wolf,

Middelkouter 68, 9450 Haaltert
053/83 31 95,
e-post: vicky.dewolf@hotmail.com

Hoofredacteur:

Johan Velghe,

Stasegemsestraat 112 A/1, 8500 Kortrijk,
056/25 71 82

Redactie:

Vicky De Wolf, Joost Vandommele & Johan Velghe schreven de bijdragen in dit nummer.

Redactieleden:

Stephan Beeckman, Willy De Turck, Herman Gevaert, Wilfried Lissens, Hendrik Strypens, Luc Van der Helst & Hugo Van de Voorde.

Illustraties & foto's:

Archief Priester Daensfonds, DADD

(Caroline De Neef), **Joost Vandommele & Hugo Van de Voorde** brachten de illustraties & foto's aan.

Opmaak:

Marijke Van de Voorde deed de lay-out.

Socioculturele vereniging

PRIESTER DAENSFONDS vzw

Aangesloten bij het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV), Aalsterse Cultuurraad, Aalst Mixt, Actiegroep Nederlands.

Maatschappelijke zetel:

Stadhuis, Grote Markt 3, Aalst (géén correspondentie-adres)

Correspondentie-adres:

Middelkouter 68, 9450 Haaltert

E-post:

info@daens.org

Website:

www.daens.org

Raad van Bestuur en Algemene Vergadering:

Stephan Beeckman, Martien Bode, Peter Dauwe, Wouter De Bruyne (ondervoorzitter), Lieve De Geyter (secretaris/verslaggever), Carolien De Neef, Joris De Kegel (penningmeester/ledenbeheer), Johan Denys, Willy De Turck (erevoorzitter), Annie De Smet, Vicky De Wolf (voorzitter), Nicole De Zeeuw, Jan Dhaene, Erik D'Hondt, Miel Dullaert, Luc Geeroms, Herman Gevaert, Koen Gevaert, Jef Keymeulen, Rob Librecht, Wilfried Lissens, Emiel Malderie, Eric Meersseman, Hendrik Strypens, Roel Temmerman, Frans Van Campenhout, Karel Van den Bossche, Luc Van der Helst, Hugo Van de Voorde (communicatie), Joost Vandommele, Emiel Van Schuylenbergh en Johan Velghe (medevoorzitter)

Lidmaatschap

(rekeningnummer: IBAN: BE40 7370 2745 3063; BIC: KREDBEBB)

Jaarlijkse bijdrage:

15 euro (7,50 euro scholieren en studenten);
25 euro ereleden en openbare besturen;
50 euro beschermende leden.

LIBERALE VAKBOND HEDENDAAGSE VAKBOND

Kerkhoflaan 14-16
9300 Aalst
Tel.: 053 / 70 20 70

Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen

Het Neutraal Ziekenfonds Vlaanderen staat garant voor tussenkomsten tandzorgen, optiek, lidgeld sportclub en jeugdbewegingen, dieetadvies, vaccinaties, schoolreizen, speelpleinwerking, kampen, orthodontie, logopodie, ...

Kersverse ouders kunnen ook nog rekenen op tal van geboortevoordelen (geboortepremie, terugbetaling luiers, kraamhulp, thuisoppas zieke kinderen, ...).

 **Neutraal
Ziekenfonds
Vlaanderen**
UW PARTNER VOOR ZEKERHEID

Laat uw geld weer voor u werken. Kies voor een wendbare belegging met bodembewaking.

U wilt dat uw geld weer even hard werkt als uzelf? Vertrouw dan op de KBC-beleggingsspecialisten. Hoe ze dat doen? Even uitleggen.

- ❶ Is het klimaat gunstig, dan zetten ze alle zeilen bij om er voor u het maximum uit te halen. Daarbij houden ze nauwlettend de buienradar in de gaten.
- ❷ Gedonder op de beurs? Dan gooien ze het meteen over een andere boeg. Aandelen en obligaties worden dan omgewisseld voor cash. Zoeken naar stabiel rendement is daarbij de motor.
- ❸ Ondertussen bewaken ze 24/7 de bodem zodat neerwaarts risico beperkt blijft. Volgens de speelruimte die u vooraf duidelijk aangeeft.

Door dit actief beheer maakt u het beste van elke situatie. Laat uw geld weer voor u werken. Kom er eens over praten met uw KBC-beleggingsadviseur of KBC-verzekeringsagent.

KBC. Wij spreken uw taal.

